

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτοδικείο Αθηνών - Π. Σχολή Ευελπίδων κτίριο 13 γραφείο 201 Τ.Κ.
11362, Τηλ: 210-8253646, 210-8826464, Fax: 210-8826172
<http://www.odye.gr> email: info@odye.gr

Αθήνα, Δεκέμβρης 2011

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ: Τους Αρχηγούς των Πολιτικών Κομμάτων και τους Βουλευτές των Ελλήνων.

Κοινοποίηση:

1. Α.Δ.Ε.Δ.Υ.
2. Γ.Σ.Ε.Ε.
3. Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων Ελλάδος
4. Ένωση Εισαγγελέων Ελλάδος
5. Πρόεδρο και Εισαγγελέα Αρείου Πάγου
6. Πρόεδρο του ΣΤΕ
7. Δικηγορικό Σύλλογο Αθηνών
8. Ευρωπαϊκά Συνδικάτα
9. Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης
10. Συναδέλφους Δικαστικούς Υπαλλήλους της Χώρας

Αξιότιμοι κύριοι,

Ο ταξικός συμβιβασμός που οικοδομήθηκε στην Ευρώπη αμέσως μετά τον πόλεμο και δούλεψε μέχρι το 1975 - περίοδος που ονομάστηκε «Ένδοξη Τριακονταετία» - στηρίχθηκε στη θεσμοθέτηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων, στην εφαρμογή κείνσιανών μικροοικονομικών πολιτικών και στην εκτεταμένη λειτουργία συστημάτων κοινωνικής πρόνοιας. Ήταν ένας συμβιβασμός που δεν απειλούσε τους βασικούς πυλώνες του συστήματος, ωστόσο το έκανε πιο ανθρώπινο, αφού ο συσχετισμός ανάμεσα στο κεφάλαιο και της δυνάμεις εργασίας δεν ήταν τόσο ετεροβαρής όσο παρουσιάζεται στις μέρες μας. Σιγά σιγά και αφού μεσολάβησε μια μεταβατική φάση, οι ισορροπίες ανετράπησαν. Η παγκοσμιοποίηση και η ραγδαία ανάπτυξη του χρηματοπιστωτικού τομέα σε βάρος της πραγματικής οικονομίας, οδήγησαν στην απόλυτη κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού. Η κατάρρευση του αντίπαλου δέους (Σοβιετική Ένωση), η απαξίωση των μεγάλων κατακτήσεων σε συνδυασμό με την πλήρη υποταγή της σοσιαλδημοκρατίας στη λογική της «ελεύθερης αγοράς», δημιούργησαν τη βεβαιότητα της οριστικής επικράτησης του

καπιταλισμού. Έχει γίνει για πολλούς ανθρώπους πιο εύκολο να φανταστούν το τέλος του κόσμου, παρά το τέλος του καπιταλισμού.

Παρά το γεγονός ότι ο νεοφιλελευθερισμός ως οικονομικό μοντέλο έδειξε τα όρια του και έχει βυθίσει από το 2008 τις περισσότερες χώρες σε βαθιά κρίση, τα κόμματα που τον υπηρέτησαν με θρησκευτική ευλάβεια εξακολουθούν να κρατούν στα χέρια τους τη διαχείριση των οικονομικών πολιτικών, επιβάλλοντας παντού λιτότητα, μείωση μισθολογικού κόστους, περικοπές δημοσίων δαπανών κλπ. Ξηλώνουν μεθοδικά σήμερα και στο όνομα της δημοσιονομικής εξυγίανσης τις κατακτήσεις των εργαζομένων, προστατεύουν με φοροαπαλλαγές τα συμφέροντα των πλουσίων με το σκεπτικό ότι έτσι θα ενισχυθούν οι επενδύσεις, συρρικνώνουν δραματικά το δημόσιο τομέα με το πρόσχημα της απελευθέρωσης των δημιουργικών δυνάμεων της επιχειρηματικότητας, σπρώχνουν στην ανασφάλεια της μερικής απασχόλησης εκατομμύρια ανθρώπους επινοώντας νέους όρους επικαλούμενοι την ανάγκη να σπάσει η ακαμψία της αγοράς εργασίας, και όλα αυτά με ένα και μοναδικό επιχείρημα: «Δεν υπάρχει άλλος δρόμος». Οι συντηρητικές κυβερνήσεις και δυστυχώς η σοσιαλδημοκρατία στην Ευρώπη και εδώ, έχουν παραδοθεί άνευ όρων. Χορεύουν όπως τους βαράνε. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο όπου κυβερνούν στη Ευρώπη δεν έχουν δώσει κανένα δείγμα αντίστασης. Κάτι ψέλλιζε η περασμένη ελληνική κυβέρνηση περί φορολόγησης των χρηματιστηριακών συναλλαγών αλλά ως εκεί.

ΑΝΑΓΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ:

Από την αρχή της κρίσης τέθηκε στον καθένα μας το ερώτημα: «κατάθλιψη ή εξέγερση;» Όσο το διάστημα περνούσε, η κατάθλιψη, η ανασφάλεια κλπ. ήταν ισχυρότερες από την εξέγερση. Όμως, η εξέγερση έρχεται... Η φτώχεια, η υποβάθμιση της ποιότητας ζωής, η απελπισία, οδηγούν με μαθηματικό τρόπο στην εξέγερση. Το ερώτημα είναι: θα είναι μια εξέγερση σπατάλης κοινωνικής ενέργειας, εκτόνωσης ή οργανωμένη και με προοπτική;; Οι δημοσκοπήσεις, η καθημερινότητα της εξουσίας, οι ικανοποιημένοι από την κυβέρνηση τραπεζίτες – τοκογλύφοι – δεν είναι σε θέση να κατανοήσουν πόσος θυμός και απογοήτευση έχει συγκεντρωθεί στο μυαλό και στην καρδιά των πολιτών.

Η άρχουσα τάξη πρέπει να ανησυχούν. Η θύελλα έρχεται. Αν δεν βρει δημιουργική διέξοδο, αν δεν παράγει ενέργεια για το μέλλον της χώρας, τότε θα είναι καταστροφική, επειδή ο θυμός τυφλώνει. Δεν έχει διάταξη και δομή. Δεν θα υπάρχουν συνομιλητές για κανέναν και για τίποτα. Οι κερδισμένοι από την κρίση κοιμούνται ύπνο βαθύ αν νομίζουν ότι δεν υπάρχουν ισχυρές αντίπαλες δυνάμεις, ακόμα και αν αυτές δεν έχουν συνείδηση εναλλακτικού σχεδίου, θα έρθει η στιγμή που θα καταστρέψουν. Και αν αυτό γίνει με τυφλή βία, την οποία προκαλούν με την αλαζονεία και την ύβρη οι διαχειριστές και νικητές της κρίσης, τότε η χώρα μας θα αποδιοργανωθεί, με διαστάσεις ιστορικής πληγής πάνω στο σώμα των απλών πολιτών, της οικονομίας, της κοινωνικής συνοχής, των εθνικών θεμάτων.

Σήμερα υπάρχουν τρεις δρόμοι, της υποταγής, του περιορισμού της δημοκρατίας, της ύφεσης και της αποδιάρθρωσης του κοινωνικού ιστού. Πρόκειται, για το δρόμο που οι εκφραστές της ολιγαρχίας στη χώρα μας τον ονόμασαν «σωτήριο μονόδρομο». Απαιτεί την επιλογή της πολυθρόνας. Ο θυμός θα είναι τυφλός, καταστρεπτικός και αδιέξοδος. Ο τρίτος δρόμος είναι το μήνυμα

της αισιοδοξίας, της συντεταγμένης μάχης και πολιτικού αγώνα: ενάντια στα συμφέροντα της τοκογλυφίας, των εισαγωγών από Γερμανίες, Γαλλίες, Αμερικές κλπ., της εξουσιολαγνείας των καπιταλιστών. Θα είναι μάχη επιβίωσης. Η κινδυνολογία στο έπακρο, οι πιέσεις εξουθενωτικές, τα διλλήματα τρομακτικά, το κλίμα πολεμικό. Η ίδια εφιαλτική παράσταση που παίζεται πριν την εκταμίευση κάθε δόσης του μνημονίου, το οποίο επικαιροποιήθηκε σε ακόμα πιο άγρια εκδοχή. Η έκτη δόση, τα τελεσίγραφα, η χρεοκοπία, το πλάνο Β' και Γ', η έξοδος από το ευρώ, η παγκόσμια κρίση, η κατάρρευση των χρηματιστηρίων, τα αδιέξοδα, όλα αυτά συνθέτουν μια καταγιγιστική τρομοκρατία που αποσκοπεί να συνθλίψει τη συνείδηση και τις αντοχές του λαού, να υπονομεύσει και εξουδετερώσει τις λαϊκές αντιστάσεις, να επιβάλει τελικά ως αναπόφευκτη τη βίαιη κλιμάκωση της αντιλαϊκής επέλασης. Και ταυτίζουν οι πάσης φύσεως άθλιοι οικονομικοί παράγοντες και διαμορφωτές της κοινής γνώμης (Μ.Μ.Ε.), χρησιμοποιώντας χυδαίες επινοήσεις, την πρόοδο με τη σφοδρή αντιλαϊκή έφοδο και τον πατριωτισμό με την συμμόρφωση τους στους ισχυρούς, μια συμμόρφωση που οδηγεί στην υποδούλωση του λαού στους δυνάστες του.

Κυρίες και κύριοι,

Ελπίζω με πλήρη γνώση για την κρισιμότητα των στιγμών, να προσθέσω, αλλά και όλοι μαζί ότι καλό για την προοπτική της πατρίδας μας και της κοινωνίας γενικότερα. Θαρρώ ότι σε αυτή τη διαδικασία βρισκόμαστε όλοι αυτοί που για χρόνια τώρα προσπαθούμε κάτω από δύσκολες συνθήκες, ενδεχομένως κάτω από διαφορετικές προκλήσεις να υλοποιήσουμε τους στόχους μας. Το κρίσιμο πολιτικό δίλλημα σήμερα αφορά την ύπαρξη μας ως Έθνος.

Εδώ πρέπει να αναζητήσουμε τι θέλει πραγματικά η κοινωνία και να πούμε καθαρά τι προσδοκούμε και όταν το αποσαφηνίσουμε, τότε και μόνο τότε, θα αρχίσουμε να κατανοούμε ότι οι ανάγκες μας και η δράση μας θα προωθούνται καθαρά διαμορφώνοντας ένα νέο μοντέλο (που μέχρι τώρα δεν ακολουθήσαμε), μια νέα πολιτική πρακτική που θα υποκαθιστά το παραδοσιακό.

Και εδώ, μπαίνει το ερώτημα: Μπορούμε να αρνηθούμε τη σημερινή πραγματικότητα ασυδοσίας του κεφαλαίου και της εκμετάλλευσης των ανθρώπων;; Λέω ΝΑΙ. Πρέπει να παλέψουμε ενάντια σε αυτές τις αντιλαϊκές επιλογές. Εδώ δεν υπάρχουν διλλήματα, υπάρχει μόνο μία θέση. Σεβασμός στο ΛΑΟ. Και πρέπει να παλέψουμε πάνω σ' αυτό. Γιατί;; Γιατί πάντα ο δικός μας χώρος πάλευε σε δύσκολες πραγματικότητες. Τα διλλήματα της Κυβέρνησης, περί σωτήριων μονόδρομων εκφυλίστηκαν και ας το καταλάβουν όλοι, γιατί όσοι δεν το κατανοήσουν, να πράξουν τα αυτονόητα ήρθε η ώρα τους να ιδιωτέψουν.

Σε αυτήν την πάλη, θα δώσουμε τους αγώνες μας και μέσα σε αυτό το περιβάλλον να οικοδομήσουμε αρκετά. Αν θέλουμε να οικοδομήσουμε τα μόνα κοινωνικά, προοδευτικά και σοσιαλιστικά βιώσιμα.

Ποια είναι αυτά. ΣΕΒΑΣΜΟΣ στην κοινωνία, την εργατική τάξη και σε αυτά που προσφέρουν στη λειτουργία και την ύπαρξη της Χώρας μας, **ΜΕ** τον Άνθρωπο **για** τον Άνθρωπο, **ΜΕ** το Λαό **για** το Λαό. Το σημερινό ζήτημα που τίθεται αποκτά ιδιαίτερη σημασία, και το μπαλάκι στους αγωνιστές και στους γνήσιους εκφραστές της λαϊκής πάλης.

Κυρίες και κύριοι, υπάρχουν και άλλες επιλογές, όπως π.χ. η ανάπτυξη για τον άνθρωπο, ο αγώνας για κοινωνική Δικαιοσύνη, για κοινωνική αλληλεγγύη, για την ευημερία, για όλους. Πρέπει να αποδεχτούμε και κυρίως πρέπει να

πιστέψουμε βαθιά ότι οι ίδιες πολιτικές σταθερές, οι ίδιες αρχές, οι ίδιες αξίες, καθορίζουν τις επιλογές μας.

Έκανε πολλά βήματα το σημερινό πολιτικό σύστημα σε αυτή την κατεύθυνση. Ωστόσο, η παραπάνω διαπίστωση είναι κρίσιμη γιατί επιβεβαιώνει ότι μέχρι τώρα δεν είμαστε στο σωστό δρόμο, ωστόσο έχουμε ακόμα να κάνουμε μεγάλη απόσταση για το επιδιωκόμενο. Χρειαζόμαστε πολλά ακόμα να πράξουμε, να πείσουμε εκείνους που ακόμη πιστεύουν ότι τα αντιλαϊκά μέτρα θα φέρουν το προσδοκώμενο.

Υπό την έννοια αυτή, η άσκηση νέων αξιών δεν σημαίνει ότι δικαιούμαστε να εγκαταλείψουμε το παρελθόν μας, ας είχε λάθη, και αυτό για ένα βασικό λόγο. Για την ενότητα της πατρίδας μας, και κυρίως για αυτά που αφορούν τον κεντρικό πυρήνα της πολιτικής μας πρακτικής, της αλληλεγγύης και συνεργασίας. Άλλο προσαρμογή των επιλογών μας και άλλο η ανατροπή των αρχών και των αξιών μας. Στο επόμενο διάστημα θα υπάρξουν ταλαντεύσεις. Θα υπάρχει απειλή, αν αλόγιστα και με μια λογική που δεν θα εμβάθυνε το πρόβλημα, υιοθετήσουμε χωρίς διάλογο εύκολες και λαϊκίστικες πρακτικές. Θεωρώ ότι φωνές διαφορετικές, απόψεις και προτάσεις αντίθετες του σημερινού διακυβεύοντος, πρέπει να τις λάβουμε σοβαρά υπόψη ώστε να βρούμε την σωστή ερμηνεία των προθέσεων μας ώστε να οικοδομήσουμε μια ποιοτική ενότητα που θα μας πάει μπροστά. Θα αντιπαρατεθούμε απέναντι στη νέα πραγματικότητα με ιδεολογικά εργαλεία, με νέες επεξεργασίες, αλλά πάντα με τις αξίες και τις αρχές μας. Αυτά πρέπει να προσπαθούμε, αυτά να συνθέσουμε, αυτά να προτάξουμε και θα κάνουμε.

Κυρίες και κύριοι,

Η σημερινή ΑΛΗΘΕΙΑ είναι αναγκαία.

Τους τελευταίους μήνες και το επόμενο διάστημα πολλοί πραγματεύονται τα αίτια της κρίσης, τη διάρκεια και την αντιμετώπισή της.

Αποσιωπούνται όμως οι πολιτικές που ευθύνονται, οι ευθύνες των υπαίτιων, καθώς και η αναποτελεσματικότητα των κυβερνήσεων που με τις κεντρικές τράπεζες διαθέτουν σε βάρος των λαών και των κοινωνιών αρκετά τρισεκατομμύρια για τη διάσωση των ιδιωτικών φορέων, κεφαλαίων, κερδών, χωρίς αντίκτυπο στην πραγματική οικονομία και ζωή που όλο και περισσότερο βυθίζονται σε πτώση, αδράνεια, υποβάθμιση.

Υπάρχουν πολιτικές, πολιτικοί, κερδοσκοπικά παιχνίδια και ιθύνοντες για την παγίδα και την ανάπτυξη ενός ολόκληρου πολιτικού και οικονομικού κύκλου που σήμερα χρεοκοπεί.

Υπάρχουν κυβερνητικές ευθύνες για τον αναδιπλασιασμό ή τον πολλαπλασιασμό της διεθνούς κρίσης στο εθνικό επίπεδο, των απειλών που επικρέμονται εξαιτίας των χαρακτηριστικών και των πολιτικών επιλογών στη χάραξη της πορείας της οικονομίας μας, που όσο συσκοτίζονται αυξάνουν την αδυναμία αντιμετώπισης, υπονομεύουν στην πράξη τη συνεννόηση, τη συνεργασία ή τη συναίνεση που στα λόγια διακηρύσσεται.

Η κοινωνία, το συνδικαλιστικό κίνημα έχει άμεσα ανάγκη; Και υποχρεούνται οι πολιτικοί να ανοίξουν τα αφτιά τους και να κατανοήσουν.

Την ευθεία και ειλικρινή προσέγγιση, την απόσυρση υποκριτικών ερωτημάτων και απαντήσεων, ψευτοδιλημμάτων αμηχανίας, φοβικών συνδρομών για τις εξελίξεις – που ήδη διαμορφώνουν δυσμενείς οικονομικές και κοινωνικές

συνθήκες για τη συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας - , καταστάσεις που πρέπει άμεσα και μεσοπρόθεσμα, εκ των πραγμάτων, να αντιμετωπιστούν.

1. Απαιτείται η πολιτική και κοινωνική ευθύνη να εκφραστεί στην πράξη, με αφετηρία και κοινό τόπο :

α. Την άμεση αναδιοργάνωση της δημόσιας εποπτείας και του ελέγχου :

α1. του εκτροχιασμού με κρυφές και υπόγειες πρακτικές απολύσεων εκατοντάδων εργαζομένων, με προώθηση καταστάσεων αργίας, μείωσης των ημερών απασχόλησης και των αμοιβών, με χιλιάδες εργαζόμενους στο έλεος της τύχης τους. Η τήρηση της ισχύουσας νομοθεσίας, ο έλεγχος και η άμεση αναδιοργάνωση, στελέχωση, οι κανόνες «αποπελατειοποίησης», διαφάνειας, αξιοκρατίας στη λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών, είναι καθοριστικής προϋπόθεσης, σημείο.

α2. του τερματισμού των καταχρηστικών τραπεζικών συμπεριφορών και λειτουργιών, των απαράδεκτα υψηλών επιτοκίων σε δάνεια, κάρτες κλπ που έχουν δημιουργήσει ασφυξία στα υπερχρεωμένα νοικοκυριά, στις μικρομεσαίες κλίμακας δραστηριότητες. Είναι αδιανόητο να μην ενισχύεται ο ρόλος των δημόσιων φορέων του πιστωτικού συστήματος, να μην περνά στο δημόσιο έλεγχο η Εθνική Τράπεζα και να μην εκπροσωπούνται τα ασφαλιστικά ταμεία στη Διοίκησή της.

β. Πρώτη και πραγματική αντίδραση στην κρίση είναι μάχη για την ακρίβεια και την κερδοσκοπία, για τη μείωση της γραφειοκρατίας που επιβαρύνει την κοινωνία και υπολογίζεται στο 6% του ΑΕΠ, για την απελευθέρωση πόρων και τη διάθεσή τους στην παραγωγική οικονομία, την ενίσχυση και υποστήριξη της αγοραστικής δύναμης των μισθών και συντάξεων, των κοινωνικών επιδομάτων και της απασχόλησης. Είναι εφικτό με αποφασιστική πολιτική βούληση το 6% να μειωθεί στο 2% μέσα σε μια διετία εάν κερδηθεί η μάχη ενάντια στην παραοικονομία και τον παρασιτισμό. Οι πόροι που μπορεί να προκύψουν είναι της τάξης των 17 δις ευρώ. Η κοινωνία και το συνδικαλιστικό κίνημα είναι έτοιμο να ανταποκριθεί και να υποστηρίξει ένα τέτοιο σχέδιο και την εφαρμογή του.

γ. Άμεση και αποφασιστική αντιμετώπιση της κρίσης είναι η πλήρης εγγύηση της δημόσιας υγείας, της κοινωνικής ασφάλισης, της δημόσιας παιδείας, με στροφή στις ασκούμενες κυβερνητικές πολιτικές και άμεση δέσμη μέτρων για την αποεμπορευματοποίηση και τη χρηματοδότησή τους.

δ. Η υπευθυνότητα και η αυτοσυγκράτηση θεμελιώνεται και αναπτύσσεται σε πολιτικές μείωσης της ακραίας αναδιανομής, των ακραίων ανισοτήτων, της φορολογικής και αναδιανεμητικής δικαιοσύνης, των δημοσίων επενδύσεων σε νέες τεχνολογίες, υποδομές, έρευνα και καινοτομία, ανάπτυξη για να δημιουργηθεί δυναμική αλλά να εξυπηρετηθεί και η αντιμετώπιση του δημόσιου χρέους, της εμπλοκής στο δανεισμό που τείνει να πνίξει στην τοκογλυφία τις παρούσες και επόμενες γενεές. Η κατάρτιση ενός νέου προϋπολογισμού προτεραιοτήτων, προγράμματος και δράσεων προς την κατεύθυνση αυτή είναι εκ των ουκ άνευ, δεδομένου ότι δεν μπορούμε να οδηγηθούμε σε διέξοδο χωρίς επί της ουσίας να διαθέτουμε κρατικό προϋπολογισμό.

2. **ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΔΙΑΣΤΡΕΒΛΩΣΗ, Ο ΛΑΪΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΤΙΣ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΑΥΤΟΜΑΤΙΣΜΟΥ.**

Οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο πληρώνουν ήδη το μάρμαρο :

α) με την κατάρρευση του Ταμείου Πρόνοιας, όπου 15.000 συνταξιούχοι επί 17 μήνες αναμένουν την καταβολή του (δυστυχώς αρκετές δεκάδες δεν είναι πλέον στη ζωή).

β) με την περιπέτεια της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης όπου από τον Προϋπολογισμό του 2011 αποπληρώνονται οι υποχρεώσεις (σε γιατρούς, φαρμακοποιούς κλπ) του 2010 και η μη χρηματοδότησή του για το 2011 οδηγεί σε νέα διακοπή της ιατροφαρμακευτικής ασφαλιστικής κάλυψης.

γ) το βαθμολόγιο – μισθολόγιο που ψήφισε η Κυβέρνηση εξαθλιώνει το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και των συνταξιούχων, των οικογενειών τους.

Ενώ αυτά συμβαίνουν, επιχειρείται η συκοφάντηση των αντιδράσεων και των αγώνων με μια απαράδεκτη, ψεύτικη και πλαστή φιλολογία με τον τρόπο προσέγγισης της προβληματικής και κοινωνικά αναποτελεσματικής λειτουργίας του σημερινού κράτους, με την παρουσίαση ενός φανταστικού αριθμού περί 1 εκατομμυρίου 250 χιλιάδων εργαζομένων στο Δημόσιο.

Το συνδικαλιστικό κίνημα απαντά συγκεκριμένα, σαφέστατα και ελπίζει αυτού του τύπου η προπαγάνδα για την εξυπηρέτηση σκοπιμοτήτων, την αποφυγή αντιμετώπισης των πραγματικών προβλημάτων και των πολιτικών ευθυνών να τερματίσει τον κύκλο της πρόκλησης, της ανευθυνότητας και της παραπληροφόρησης :

A.- Πρώτα για το Κράτος :

Γνωρίζουμε και πρώτα οι εργαζόμενοι, το συνδικαλιστικό κίνημα σταθερά και διαχρονικά καταγγέλλει, προτείνει, διεκδικεί την αλλαγή του στην πλευρά της σπατάλης, της αντιπαραγωγικότητας, της αδιαφάνειας του Κράτους που υπάρχει : στις χαριστικές επιδοτήσεις, τη χαμηλή ποιότητα κανόνων στις δημόσιες συμβάσεις, τα παρασιτικά συμπλέγματα και την κερδοσκοπία δυνάμεων της αγοράς, την καταστολή, το ρουσφέτι, τις πελατειακές σχέσεις, τη διαμεσολάβηση που η γραφειοκρατία και η πολυνομία παράγουν κ.α. ποικίλα άνθη που ως σαπρόφυτα ευημερούν.

Το συνδικαλιστικό κίνημα παλεύει και διεκδικεί :

Κράτος για την υγεία, την παιδεία, την κοινωνική ασφάλεια, το περιβάλλον, την ποιότητα και ασφάλεια των τροφίμων, την έρευνα, την ανάπτυξη δηλαδή για τις κοινωνικές και αναπτυξιακές ανάγκες.

Την ώρα της κρίσης ένα τέτοιο Κράτος είναι συνθήκη εξόδου, εγγύηση της κοινωνικής συνοχής, των δημόσιων αγαθών, υποστήριξης δημόσιων πολιτικών με κοινωνικό περιεχόμενο και αποδοτικότητα, με πραγματικό αντίκρισμα για την παραγωγική οικονομία. Εδώ καμιά περιστολή δεν υπηρετεί την κοινωνία και παρά τη φιλότιμη προσπάθεια διαφόρων να κάμψουν τις αντιδράσεις, η απάντησή μας θα είναι δυναμική και διαρκής. Δεν πρόκειται να υπακούσουμε, να υποταχθούμε, να συμβιβαστούμε με την πλήρη διάλυση των κοινωνικών λειτουργιών, των κοινωνικών πολιτικών, των εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Η εικόνα και το παιχνίδι στο έργο : οι καλοί, οι κακοί και οι άσχημοι στήνεται με στόχο τη μεταβίβαση στην κοινωνία του κόστους της κρίσης και για το λόγο αυτό επιτίθεται στο Κράτος χωρίς να αποκαλύπτει τις πληγές του Ιώβ προκειμένου να βάλει στον Προκρούστη τις κοινωνικές του λειτουργίες. Το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα με ενότητα, αλληλεγγύη, διαρκή δράση είναι και θα παραμείνει εμπόδιο σε αυτές τις επιδιώξεις.

Το συνδικαλιστικό κίνημα με αρχές και συγκεκριμένο προσανατολισμό είναι σαφής:

1. Συναινέσεις μπορεί να υπάρξουν έξω από το πλαίσιο του νεοφιλελεύθερου δόγματος και της ορθοδοξίας που θέλει την πλήρη ανατροπή κάθε δικαιώματος την ώρα της κρίσης, την υποθήκη της ζωής των εργαζομένων, των ανέργων, των συνταξιούχων, τώρα και στο μέλλον.
2. Την αποφασιστική στάση και απόκρουση κάθε νέας περικοπής δικαιωμάτων, εγγυήσεων, βεβαιότητων για την εργασία, την κοινωνία.

Κυρίες και κύριοι,

Στη δική μας περίπτωση, των δικαστικών υπαλλήλων, θα επικεντρωθώ σε δυο επίκαιρα θέματα που απασχολούν τον κλάδο μας και ο σημερινός Υπουργός Δικαιοσύνης άνοιξε με το υπό κατάθεση Πολυνομοσχέδιο και σε λίγες μέρες θα μπει σε Διαβούλευση, π.χ. παρότι τις δυσμενείς συνθήκες εργασίας των δικαστικών υπαλλήλων και σύμφωνα με το έκτρωμα του μισθολογίου-βαθμολογίου που πρόσφατα ψήφισε η Κυβέρνηση – που αυτό το μισθολόγιο προβλέπει δυσανάλογες μειώσεις μισθών ως προς τον άλλον δημόσιο τομέα και σε συνάρτηση με τον μεγάλο αριθμό κενών οργανικών θέσεων κάνουν τα δικαστήρια να λειτουργούν μόνο με το φιλότιμο των δικαστικών υπαλλήλων και των δικαστών. Σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες οι δικαστικοί υπάλληλοι της Χώρας ενώ έπρεπε να προστατευτούν από την Κυβέρνηση όπως ακριβώς ορίζει το άρθρο 92 του Συντάγματος και χωρίς καμία συνεννόηση με τον Υπουργό Δικαιοσύνης, επιβάρυνε περισσότερο την κατάσταση διαβίωσης των δικαστικών υπαλλήλων με το πρόσχημα της ταχύτερης απονομής της Δικαιοσύνης θέλοντας να προσφέρει περισσότερη εργασία στους ήδη επιβαρυσμένους υπαλλήλους και προχωρώντας στην επιμήκυνση του ωραρίου των δικαστηρίων, είμαστε πεπεισμένοι ότι δεν θέλει το επιδιωκόμενο, παρά εκπροσωπεί κατά την εκτίμηση μου, συντεχνιακά συμφέροντα. Οι δικαστικοί υπάλληλοι της Χώρας βρίσκονται καθημερινά από τις 07:00 έως τις 15:00 στις θέσεις τους και εργάζονται μαζί με τους δικαστές και τους εισαγγελείς για τη γρήγορη και δίκαιη απονομή της Δικαιοσύνης. Γιατί η επιμήκυνση του ωραρίου δεν φέρνει καμία βελτίωση ως προς την επιτάχυνση της Δικαιοσύνης, όπως χρόνια τώρα έχουμε αναλύσει σε προκατόχους Υπουργούς και όλοι συμμερίστηκαν και σεβάστηκαν τις αποφάσεις των οργάνων μας. Η ΘΕΣΗ ΜΑΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ ΕΠΙΜΗΚΥΝΣΗ ΤΟΥ ΩΡΑΡΙΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗ. Υπενθυμίζω στον Υπουργό της Δικαιοσύνης και στους συνεργάτες του, που επιδιώκουν την επιμήκυνση του ωραρίου, την απόφαση του Συνεδρίου μας:

ΘΕΜΑ: ΩΡΑΡΙΟ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΩΝ

Συνάδελφοι,

Σχετικά με το ως άνω ζήτημα σας γνωστοποιούμε και εγγράφως τα εξής:

1) Η τήρηση ωραρίου ακροατηρίων, με ώρα λήξης 15.00' κατά το χειμερινό και 14.30' κατά το θερινό ωράριο, ισχύει ανελλιπώς από τον Ιανουάριο 1989, μετά από ΟΜΟΦΩΝΕΣ αποφάσεις των συνδικαλιστικών μας οργάνων αλλά και κοινές αποφάσεις και θέσεις όλων των συνδικαλιστικών φορέων του χώρου της Δικαιοσύνης (Δικαστικών Υπαλλήλων, Δικηγόρων και Δικαστικών Λειτουργών). Των οποίων αποφάσεων προηγήθηκαν αγώνες, με κόστος, των δικαστικών υπαλλήλων που υπηρετούσαν στο Τμήμα Γραμματέων έδρας του Τριμελούς Πλημ/κείου Αθηνών την περίοδο 1987-1988.

2) Έκτοτε και σχεδόν σε κάθε Συνέδριο της ΟΔΥΕ επιβεβαιώνεται και εξειδικεύεται η απόφασή μας αυτή, πάντοτε δε ΟΜΟΦΩΝΑ.

3) Όπως προαναφέρουμε, η απόφαση για τήρηση ωραρίου ακροατηρίων ελήφθη το 1988 από κοινού με τους Δικηγόρους. Και με τους Δικαστικούς Λειτουργούς να έχουν τότε την ίδια ακριβώς θέση με την ΟΔΥΕ.

Είναι χαρακτηριστικό ότι οι Δικηγορικοί Σύλλογοι είχαν προτείνει τότε να λήγει το ωράριο ακροατηρίων στις 16.00'. Όμως, η Ομοσπονδία μας αποδέχθηκε το ως άνω αίτημά τους ΜΟΝΟ για τα Δικαστήρια του Νομού Αττικής και κατόπιν αυτού επήλθε πλήρης συμφωνία και κοινή απόφαση και συστράτευση.

Βεβαίως, από το 2002 (και επειδή πολλοί Δικηγορικοί Σύλλογοι και Δικαστικοί Λειτουργοί ζητούσαν να γίνει κανόνας για όλη την Ελλάδα η εξαίρεση που είχαμε αποδεχθεί για το Νομό Αττικής) με ΟΜΟΦΩΝΗ απόφαση του Συνεδρίου μας ισχύει και για την Αττική η τήρηση ωραρίου με ώρα λήξης την 15.00' κατά το χειμερινό και 14.30' κατά το θερινό ωράριο.

4) Η λήψη της απόφασης για κανονικό ωράριο στα ακροατήρια όσο και η εφαρμογή της δεν ήταν εύκολες υποθέσεις. Καταρχήν την περίοδο 1987-1988, όταν με πρωτοβουλία των Γραμματέων έδρας του Τριμελούς Πλημ/κείου Αθηνών και του Συλλόγου Δικαστικών Υπαλλήλων Αθήνας άρχισαν οι συνδικαλιστικοί αγώνες για και με εφαρμογή ωραρίου και στα ακροατήρια, η τότε πολιτική ηγεσία του Υ.Δ. αλλά και η Διοίκηση του Πρωτοδικείου Αθηνών «απάντησαν» με ποινικές, πειθαρχικές και διοικητικές διώξεις.

Με την αποφασιστικότητα, όμως, που επέδειξαν εκείνες τις στιγμές τόσο οι Γραμματείς έδρας του Τριμελούς Πλημ/κείου Αθηνών όσο και τα Δ.Σ. του ΣΔΥΑ και της ΟΔΥΕ αλλά και με τη συμπαράσταση του Δ.Σ.Α, των Ενώσεων Δικαστικών Λειτουργών, της ΑΔΕΔΥ, και εκπροσώπων κομμάτων και με μάρτυρες υπεράσπισης αρκετούς από τους εκπροσώπους των ως άνω φορέων, εκδόθηκαν: ΑΠΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ επί της ποινικής δίωξης και απαλλακτική, ουσιαστικά, απόφαση επί της πειθαρχικής δίωξης. Οι δε διοικητικές διώξεις ανακλήθηκαν.

5) Έκτοτε και μέχρι σήμερα υπήρξαν κατά καιρούς απόπειρες και προσπάθειες καταστρατήγησης και υπονόμευσης του ωραρίου ακροατηρίων με αποκορύφωμα την προσπάθεια της πολιτικής ηγεσίας του Υ.Δ. το 1998 αλλά και της σημερινής πολιτικής ηγεσίας του Υ.Δ. το 2005 να επεκτείνουν το ωράριο κατά δύο ή μία ώρες, αντιστοίχως. ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΣ ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ ΑΠΕΤΥΧΑΝ μετά τη σθεναρή στάση και αντίδραση της ΟΔΥΕ, των Πρωτοβάθμιων Συλλόγων και των φυσικών μελών της ΟΔΥΕ. Υπήρξαν, βεβαίως, και στιγμιαίες αντιδράσεις και εξαιρέσεις και από άλλους φορείς, όπως: α) Από την Ένωση Δικαστών, η οποία το 1998 (για λόγους που η ίδια γνωρίζει και που μάλλον είχαν σχέση με τα κλαδικά της αιτήματα) προσφέρθηκε να «βοηθήσει» την τότε πολιτική ηγεσία του Υ.Δ. και να «πείσει», ανεπιτυχώς, την ΟΔΥΕ και το ΣΔΥΑ να δεχθούν την επέκταση της λήξης της συνεδρίασης κατά δύο (2) ώρες με αντάλλαγμα τη χορήγηση υπερωριών στους Γραμματείς των εδρών, ΕΝΩ ένα χρόνο πριν, το 1997, η ίδια ΕΝΩΣΗ, όπως και η Ένωση Εισαγγελέων είχαν διεκδικήσει και τελικά πέτυχαν να αποσυνδέσουν το επίδομα ειδικών συνθηκών δικαστικών λειτουργών και υπαλλήλων !!! Το δε 2005 συμπαραστάθηκε με τη σιωπή της στη σημερινή πολιτική ηγεσία του Υ.Δ. η οποία ανεπιτυχώς προσπάθησε με νομοθετική διάταξη να επεκτείνει τη λήξη των συνεδριάσεων κατά μία (1) ώρα !!!

β) Κατά καιρούς ορισμένοι Δικαστικοί Λειτουργοί (Προϊστάμενοι Δικαστικών Υπηρεσιών αλλά και Πρόεδροι και Εισαγγελείς επί της έδρας) οι οποίοι όταν έρχεται η ώρα της λήξης του κανονικού ωραρίου με διάφορους τρόπους και επιχειρήματα προσπαθούν είτε να «εκθέσουν» το Γραμματέα της έδρας ενημερώνοντας τους διαδίκους ότι «ο Γραμματέας κάνει τήρηση ωραρίου», είτε να τον πιέσουν να παραβιάσει το συνδικαλιστικό του καθήκον και τη συνείδησή του. Πολλές φορές μάλιστα επικαλούνται ακόμα και προσωπικούς λόγους, όπως π.χ. να εξαντλήσουν τις υποθέσεις του πινακίου έως αργά το απόγευμα και το βράδυ, για να μην αναγκαστούν να παραμείνουν και διανυκτερεύσουν και άρα να μην επιβαρυνθούν οικονομικά και κοινωνικά, εάν και εφόσον διαμένουν εκτός της έδρας του Δικαστηρίου.

Εδώ και μερικά χρόνια δε χρησιμοποιείται και ως μέθοδος υπονόμευσης του ωραρίου η εκφώνηση και η εκδίκαση των υποθέσεων της αυτοφώρου διαδικασίας (και των υποθέσεων στις οποίες έχουν ασκηθεί εκπροθέσμως εφέσεις ή αιτήσεις ακυρώσεως αυτοπροσώπως την ίδια μέρα και άρα οι αιτούντες κατηγορούμενοι έχουν θέσει τον εαυτό τους σε εκτέλεση της ποινής) μετά τις 15.00' (!!!) με αποτέλεσμα, εκτός των άλλων, να ταλαιπωρούνται οι ως άνω κατηγορούμενοι και μάρτυρες με πολύωρη αναμονή και κράτηση !!!

γ) Ορισμένοι δικηγορικοί σύλλογοι αλλά και ορισμένοι δικηγόροι οι οποίοι όταν φτάνει η στιγμή της λήξης του ωραρίου ακροατηρίων σπανίως δηλώνουν ή επικαλούνται οι ίδιοι αυτοπροσώπως ή δια μέσου των κατηγορουμένων και των πολιτικώς εναγόντων την κοινή απόφασή για τήρηση ωραρίου

και σπανίως επικαλούνται την ως άνω κοινή απόφαση για να ζητήσουν αναβολή στις περιπτώσεις που ο Γραμματέας παραμένει επί της έδρας μετά τις 15.00'. Είναι χαρακτηριστικό ότι όλες σχεδόν οι αναβλητικές λόγω ωραρίου αποφάσεις όλων σχεδόν των Πρωτοδικείων και Εφετείων της Χώρας, μέχρι πρότινος τουλάχιστον, εκδίδονταν κατ' άρθρο 349 στο πρόσωπο του Γραμματέα – λόγω τήρησης ωραρίου από το Γραμματέα και ΜΟΝΟ !!!

ΟΦΕΙΛΟΥΜΕ όμως να αναγνωρίσουμε ότι σε όλες τις επίσημες συναντήσεις μας με την ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ των Δικηγορικών Συλλόγων αλλά και με τον κάθε Δικηγορικό Σύλλογο ξεχωριστά, αποδεικνύεται και επιβεβαιώνεται πάντοτε όχι απλά και μόνο η στήριξη των Δικηγορικών Συλλόγων αλλά και η ΚΟΙΝΗ απόφαση για τήρηση ωραρίου στα ακροατήρια και τελικά η ΣΥΜΠΑΓΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑ Δικηγόρων και Δικαστικών Υπαλλήλων πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

δ) Δυστυχώς, όμως, το ωράριο το καταστρατηγούν ή το υπονομεύουν και ορισμένοι Δικαστικοί Υπάλληλοι αλλά και ορισμένοι Σύλλογοι οι οποίοι είτε ενδίδουν στα επιχειρήματα και τις πιέσεις ορισμένων Δικαστικών Λειτουργιών και ορισμένων δικηγόρων και Δικηγορικών Συλλόγων είτε επικαλούνται το απλοϊκό επιχείρημα «να τελειώνουμε σήμερα, έστω και αργά, παρά να συνεχίσουμε την έδρα και την επόμενη» (!!!) είτε επικαλούνται το επιχείρημα της εξυπηρέτησης δικαστικών λειτουργιών ή της φοβίας ή άγνοια για τις λεπτομέρειες της απόφασής μας. Αγνοώντας τη λαϊκή ρήση «ουδέν μονιμότερον του προσωρινού» και πως όταν γίνεται μία φορά υποχώρηση αυτή καθιερώνεται και εκλαμβάνεται από τους άλλους ως υποχρέωση.

β) Το σημερινό Δ.Σ. της ΟΔΥΕ, έχοντας υπόψη του όλα τα ως άνω και το γεγονός ότι η επί πολλά χρόνια ανοχή και ευγένεια μας έχουν εκληφθεί ως αδυναμία ή ως σιωπηρή υπονόμευση ή υποβάθμιση της ιστορικής και θετικής (ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣ [Δικαστές, Εισαγγελείς, Δικηγόρους] και ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ αλλά και για τους διαδίκους και τελικά την ίδια τη Δικαιοσύνη γενικότερα) απόφασής μας του 1988, αποφάσισε και εισηγήθηκε στο πρόσφατο Συνέδριο του Μαρτίου του 2005 εξειδικευμένη πρόταση για το ωράριο ακροατηρίων η οποία και ψηφίστηκε ΟΜΟΦΩΝΑ από τους 260 Συνέδρους που εκπροσωπούσαν τους 70 Συλλόγους – Μέλη της ΟΔΥΕ (Απόφαση την οποία σας κοινοποιήσαμε εγγράφως από τον Απρίλιο του 2005, την οποία επίσης εγγράφως κοινοποιήσαμε και στην πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Δικαιοσύνης, δηλαδή στην εκτελεστική εξουσία).

7) Επειδή μέλη του Συλλόγου σας ζητούσαν να κοινοποιήσουμε ως ΟΔΥΕ στους Προϊσταμένους των κατά τόπους Δικαστηρίων την ως άνω απόφασή μας, οφείλουμε να διευκρινίσουμε ότι η απόφασή μας αυτή δεν απευθύνεται στους δικαστικούς λειτουργούς, ούτε στους Προϊσταμένους των δικαστικών υπηρεσιών ούτε στη δικαστική εξουσία και ότι δεν είμαστε υποχρεωμένοι, ως ΟΔΥΕ, να κοινοποιήσουμε την ως άνω απόφασή μας στους Προϊσταμένους των 550 δικαστικών υπηρεσιών της Χώρας. Και διότι τόσο η ΟΔΥΕ, όσο και το Συνέδριό της αλλά και οι Πρωτοβάθμιοι Σύλλογοι, οι συνδικαλιστές αλλά και τα φυσικά μέλη των Συλλόγων κατά την άσκηση των συνδικαλιστικών καθηκόντων μας δεν έχουμε καμία μα καμία υπηρεσιακή σχέση με καμία εξουσία, ούτε με τη δικαστική ούτε με την εκτελεστική ούτε με τη διοικητική εξουσία. Την απόφασή μας για το ωράριο είμαστε υποχρεωμένοι ως ΟΔΥΕ να την γνωστοποιήσουμε στην εκτελεστική εξουσία και δια μέσου των ΜΜΕ σε όλους ανεξαιρέτως τους 10.000.000 πολίτες και φυσικά στους Πρωτοβάθμιους Συλλόγους και στα φυσικά μέλη της ΟΔΥΕ.

Η απόφασή μας ΑΠΕΥΘΥΝΕΤΑΙ και ΑΦΟΡΑ εσάς ως μέλος της ΟΔΥΕ και τα μέλη του Συλλόγου σας την οποία και είστε υποχρεωμένοι να εφαρμόσετε σύμφωνα με τις κείμενες περί συνδικαλισμού διατάξεις και σύμφωνα με το καταστατικό του Συλλόγου σας και της ΟΔΥΕ της οποίας είστε μέλος με δική σας βούληση και απόφαση, τα οποία καταστατικά εγκρίνονται με δικαστικές αποφάσεις που δημοσιεύονται και τηρούνται στα Πολιτικά Δικαστήρια. Η εκ μέρους σας εφαρμογή αυτής της απόφασης δεν σημαίνει ευθεία άρνηση εφαρμογής διοικητικών ή άλλων αντιθέτων εντολών και πράξεων. Είναι ζήτημα επιλογής του ποια εντολή, καθήκον και απόφαση θα εφαρμόσετε και όντας ανάμεσα σε δύο αντίθετες «εντολές» από δύο διαφορετικούς θεσμούς, επιλέγετε να ασκήσετε το συνδικαλιστικό σας καθήκον.

8) Ως προς τη νομιμότητα της ως άνω απόφασής μας έχουμε να επισημάνουμε εκτός των αναφερομένων στην προηγούμενη παράγραφο και τα εξής:

α) Έχει αποδειχθεί και έχει αναγνωρισθεί από όλους ότι οι δικαστικοί υπάλληλοι δεν μπορούν να κατηγορηθούν τουλάχιστον για δύο πράγματα:

· Δεν μπορούν να κατηγορηθούν ότι δεν δουλεύουν.

· Δεν μπορούν να κατηγορηθούν ότι δεν σέβονται τους νόμους και τη φυσική και θεσμική ηγεσία τους, ούτε οι δικαστικοί υπάλληλοι ούτε οι συνδικαλιστές και τα συνδικαλιστικά τους όργανα κατά την άσκηση των συνδικαλιστικών καθηκόντων τους.

β) Η νομιμότητα της απόφασής μας για το ωράριο ακροατηρίων δεν κρίνεται μόνο από μία παράγραφο ή μία διάταξη υπουργικής απόφασης ή νόμου. Η νομιμότητα της απόφασής μας είναι συνάρτηση μίας πλειάδας γενικών και ειδικών νόμων και νομολογίας. Μόνο έτσι μπορεί να υπάρξει αντικειμενική και δίκαιη κρίση και χρήση των νόμων. Και τέτοια κρίση έχει υπάρξει και από τα ποινικά δικαστήρια και από τα Πειθαρχικά Συμβούλια. Αλλιώς, η επίκληση μέρους των διατάξεων σημαίνει επιλεκτική χρήση και αποκαλύπτει ότι υπάρχει σκοπιμότητα για την υποστήριξη μίας διαφορετικής θέσης και όχι αναζήτηση της αλήθειας και της νομιμότητας.

9) Στις αποφάσεις των Συνεδρίων της Ναυπάκτου το 2002, της Ρόδου το 2004 και της Αθήνας το 2005 βάρυναν και δύο άλλοι λόγοι:

A) Οι δικαστικοί υπάλληλοι, ενώ προσφέρουμε στη δικαιοσύνη στα όρια των ανθρωπίνων δυνατοτήτων μας και με 2000 κενές οργανικές θέσεις και με συνεχή αύξηση της δικαστηριακής ύλης, εν τούτοις είμαστε οι χαμηλότερα αμειβόμενοι υπάλληλοι του Υπουργείου Δικαιοσύνης !!!

Με χαρακτηριστικότερα παραδείγματα: α) οι δικαστικοί υπάλληλοι του Ελεγκτικού Συνεδρίου έχουν μεγαλύτερες κατά 500 – 800 € μηνιαίες αποδοχές, β) οι Σωφρονιστικοί Υπάλληλοι έχουν μεγαλύτερες κατά 65 € μηνιαίες αποδοχές, γ) το (ίδιο στην αιτιολογική του βάση) επίδομα ειδικών συνθηκών των δικαστικών λειτουργών είναι 4πλάσιο από το αντίστοιχο δικό μας επίδομα.

B) Ο τρόπος με τον οποίο αποσυνδέθηκε το επίδομά μας από το επίδομα των δικαστικών λειτουργών: Το 1995 επεκτάθηκε και στους δικαστικούς υπαλλήλους το επίδομα ειδικών συνθηκών, που από το 1981 χορηγούνταν στους δικαστικούς λειτουργούς, «κατά 75%, όπως εκάστοτε ισχύει». Τότε το επίδομα των δικαστικών λειτουργών ήταν 84.000 δρχ. το μήνα και άρα το δικό μας 63.000 δρχ. το μήνα.

Το 1997, μετά από αίτημα των Ενώσεων Δικαστών και Εισαγγελέων, αφενός μεν αποσυνδέθηκαν τα δύο επίδομα αφετέρου δε το δικό μας επίδομα παρέμεινε και είναι ακόμα στάσιμο (!!!) ενώ των δικαστικών λειτουργών 4πλασιάστηκε (από 84.000 δρχ. έφτασε στις 250.000 δρχ. για τους δικαστικούς λειτουργούς α' βαθμού και 300.000 δρχ. για τους δικαστικούς λειτουργούς μεγαλύτερου βαθμού) !!! Και μάλιστα πριν δύο περίπου χρόνια το επίδομα των δικαστικών λειτουργών σε αντίθεση με το δικό μας έγινε και συντάξιμο. ΕΝΩ Η ΔΙΑΤΥΠΩΣΗ της διάταξης με την οποία χορηγείται το επίδομα στους δικαστικούς λειτουργούς πρώτον είναι περίπου ίδια με τη διατύπωση της διάταξης με την οποία χορηγείται το δικό μας επίδομα και δεύτερον και το κυριότερο αναφέρεται σε συνθήκες εργασίας των δικαστικών λειτουργών τις οποίες τις βιώνουμε εξίσου και οι δικαστικοί υπάλληλοι, δεδομένου ότι αποτελούμε αναπόσπαστο και αναντικατάστατο οργανικό μέρος της σύνθεσης των δικαστηρίων και όλων ανεξαιρέτως των δικαστικών πράξεων.

10) Συμπερασματικά:

α) Παρά τις κατά καιρούς προσπάθειες καταστρατήγησης και υπονόμησης της απόφασής μας για το ωράριο ακροατηρίων, τελικά όλα τα δικαστήρια της χώρας, από τον Άρειο Πάγο μέχρι και τα Πταισματοδικεία και όλοι σχεδόν οι Προϊστάμενοι των Δικαστικών Υπηρεσιών αλλά και οι Πρόεδροι και Εισαγγελείς της έδρας και γενικά οι δικαστικοί λειτουργοί σεβάστηκαν και οιονεί αποδέχθηκαν και υιοθέτησαν συνειδητά την ως άνω απόφαση της ΟΔΥΕ και την απόφαση και θέση των συνδικαλιστικών φορέων Δικαστικών Υπαλλήλων, Δικηγόρων, Δικαστών και Εισαγγελέων. Σε απόδειξη αυτού υπάρχουν και έγγραφα της ηγεσίας του Αρείου Πάγου και οιονεί δικαστικές αποφάσεις (π.χ. σε μεγάλες δίκες κατά τις οποίες εφαρμόζονταν ωράριο ακροατηρίων).

β) Η απόφασή μας αυτή έχει καθιερωθεί πλέον στη συνείδηση όλων διότι (και αυτό είναι το κύριο επιχείρημα και η βάση της απόφασης) από το 1989 έως και σήμερα, συγκριτικά με τα ισχύοντα πριν το 1989, αναβαθμίσθηκε και η ποιότητα απονομής της δικαιοσύνης στα ακροατήρια και η ποιότητα εργασίας και η ποιότητα της προσωπικής και κοινωνικής ζωής των Δικαστικών Λειτουργών και των Γραμματέων έδρας (ως προς το ωράριο). Αυτό το αναγνωρίζουν όλοι οι δικαστικοί λειτουργοί, τουλάχιστον του α' βαθμού, ομολογώντας επιπλέον ότι το χρωστούν – το οφείλουν στους Δικαστικούς Υπαλλήλους και στα Συνδικαλιστικά μας όργανα που λάβαμε, εφαρμόζουμε και επιμένουμε σ' αυτή την απόφαση.

γ) Η ως άνω παραδοχή των δικαστών α' βαθμού είναι και η μοναδική ανταμοιβή μας - ηθική ανταμοιβή, διότι κατά τα άλλα οι συνθήκες εργασίας μας, παρά την τήρηση ωραρίου, έχουν γίνει εντατικές και δυσμενέστερες και λόγω της αύξησης της δικαστηριακής ύλης, και λόγω των πολλών κενών οργανικών θέσεων και λόγω της έλλειψης επαρκούς και αξιοπρεπούς υλικοτεχνικής και

κτιριακής υποδομής και λόγω της συνεχούς αύξησης των δικασίμων και των εδρών, και λόγω της εγγραφής στα πινάκια αριθμού υποθέσεων πολλαπλάσιου αυτού που προβλέπει η σχετική διάταξη του κώδικα ποινικής δικονομίας, και λόγω της έναρξης εκδίκασης των Αυτοφώρων μετά τη λήξη του κανονικού ωραρίου και λόγω της διακοπής των συνεδριάσεων για τις επόμενες ημέρες και λόγω της εκδίκασης όλων των υποθέσεων του πινακίου με συνεχόμενες συνεδριάσεις (σε αρκετές περιπτώσεις) και λόγω της αύξησης των υποθέσεων που καθαρογράφονται πρακτικά και και και !!!

δ) Το ποσοστό του συνόλου των αναβλητικών αποφάσεων πριν το 1989 ήταν μεγαλύτερο ή τουλάχιστον ίσο με το ποσοστό των αναβλητικών μετά το 1989 !!! Οι δε αποφάσεις ουσίας-οριστικές έχουν αυξηθεί.

ε) Τα αναγραφόμενα στις αμέσως προηγούμενες παραγράφους γ' και δ' αποτελούν και την απάντηση σε όσους προσπαθούν να καταστρατηγήσουν ή να υπονομεύσουν ή να ενοχοποιήσουν το κανονικό ωράριο ακροατηρίων με το επιχείρημα ότι δήθεν αυτό φταίει για τη βραδύτητα στην απονομή της Δικαιοσύνης, αποκρύπτοντας ότι η επιτάχυνση της απονομής της Δικαιοσύνης μπορεί να γίνει μόνο με την εξασφάλιση υλικοτεχνικής και κτιριακής υποδομής και με τη στελέχωση των Δικαστικών Υπηρεσιών με επαρκή αριθμό Δικαστικών Λειτουργών και Υπαλλήλων.

στ) Από τη στάση όλων των άλλων φορέων (δικαστικών, συνδικαλιστικών, διοικητικών, πολιτικών) στο ζήτημα του ωραρίου των ακροατηρίων αποδεικνύεται περίτρανα ότι οι δικαστικοί υπάλληλοι δεν είχαμε και δεν έχουμε κανένα άλλο πραγματικό σύμμαχο και συμπαραστάτη ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΑΣ ΚΙΝΗΜΑ (ΣΥΝΕΔΡΙΟ – Δ.Σ. ΟΔΥΕ – Δ.Σ. ΣΥΛΛΟΓΩΝ – ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ) ΚΑΙ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ (ΑΠΕΡΓΙΑΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ – ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ κ.α.)

Στα λόγια μπορεί να αποκαλούμεθα συνεργάτες άλλων φορέων και εξουσιών, στην πράξη, όμως, ορισμένοι υπονόμωσαν ουσιαστικά ή δεν στήριξαν εμπράκτως τα δίκαια και νόμιμα οικονομικά και εργασιακά αιτήματά μας. Ωστόσο, εμείς επιμένουμε και θα επιμένουμε στη στρατηγική της συστράτευσης και συμπαρατάξης και συνεργασίας των συνδικαλιστικών φορέων των Δικαστικών Υπαλλήλων, Λειτουργών και Δικηγόρων και για την αντιμετώπιση των λειτουργικών και άλλων προβλημάτων της Δικαιοσύνης και για την προώθηση των επαγγελματικών αιτημάτων, ΠΡΟΒΑΛΛΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΚΑΙ ΟΧΙ Ο ΚΑΘΕ ΚΛΑΔΟΣ ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΑ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥ ΔΙΚΙΟ – ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ. ΑΛΛΟ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΜΟΥ. ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΧΩΡΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΕΜΑΧΙΖΕΤΑΙ ΣΕ ΔΙΚΟ ΜΟΥ ΚΑΙ ΣΕ ΔΙΚΟ ΣΟΥ. Εάν μόνο ένας κλάδος αναβαθμισθεί θεσμικά, οικονομικά, συνταξιοδοτικά και εργασιακά και οι άλλοι υπολείπονται τότε σημαίνει ότι δεν υπάρχει ούτε δημοκρατία, ούτε θεσμική, οικονομική και εργασιακή αναβάθμιση. Τη δημοκρατία, την αποκέντρωση των εξουσιών και την αναβάθμιση ή τις έχουν όλοι ή δεν τις έχει κανένας. Και διότι στη συνειδηση των πολιτών και της κοινωνίας αυτό που μετρά είναι η γενική εικόνα της Δικαιοσύνης και όχι η μεμονωμένη εικόνα του ενός ή του άλλου κλάδου ή φορέα.

11) Κατόπιν όλων αυτών σας καλούμε: α) να εφαρμόσετε πιστά τις αποφάσεις του Συνεδρίου και του Δ.Σ. της ΟΔΥΕ τις οποίες και τυπικά και ουσιαστικά συνδιαμορφώνετε, β) να κοινοποιήσετε το παρόν έγγραφο και να ενημερώσετε τα μέλη του Συλλόγου σας, τους δικαστικούς λειτουργούς, τους δικηγόρους και τους άλλους φορείς καθώς και τους πολίτες της Πρωτοδικειακής σας Περιφέρειας και τα τοπικά Μ.Μ.Ε.

12) **Σημ.:** α) Γιατί άραγε προσδιορίζεται μεγάλος αριθμός υποθέσεων ενώ είναι γνωστό εκ των προτέρων ότι θα αναβληθούν λόγω τήρησης κανονικού ωραρίου, με αποτέλεσμα να ταλαιπωρούνται οι διάδικοι και να αυξάνεται ο όγκος εργασίας με την ανακύκλωση των δικογραφιών και των εργασιών και ενεργειών που απαιτούνται για τον εκ νέου προσδιορισμό και εκδίκασή τους (σύνταξη αναβλητικών αποφάσεων, αποσπασμάτων, διαβιβαστικών, χρέωση, ξεχρέωση, διακίνηση δικογραφίας, σύνταξη ξανά και επίδοση των ιδίων κλήσεων, εγγραφή στα πινάκια κ.α.);

β) Γιατί άραγε οι Ολομέλειες των δικαστηρίων όταν συνέρχονται για να αποφασίσουν για την αύξηση των δικασίμων και των εδρών ουδέποτε λαμβάνουν υπόψη τον αριθμό και τον όγκο εργασίας των υπηρετούντων δικαστικών υπαλλήλων ενώ συνήθως λαμβάνουν υπόψη τους τον αριθμό και τον όγκο εργασίας των δικαστικών λειτουργών;

γ) Σας ενημερώνουμε, επίσης, ότι η υπηρεσία σας είναι υποχρεωμένη να χορηγήσει υπερωριακή αποζημίωση για την μετά τις 15.00' ή 14.30' υπερωριακή απασχόληση στην έδρα στις περιπτώσεις που εξαιρούνται της εφαρμογής κανονικού ωραρίου στα ακροατήρια, όπως αυτές (οι εξαιρετικές περιπτώσεις) προσδιορίζονται, σύμφωνα και με την απόφαση του πρόσφατου Συνεδρίου της ΟΔΥΕ.

Συμπληρώνω δε και την τελευταία απόφαση του Διοικητικού μας Συμβουλίου, υπενθυμίζοντας χαρακτηριστικά ότι, εφόσον η Κυβέρνηση δεν σεβάστηκε το άρθρο 92 του Συντάγματος όσον αφορά το καθεστώς λειτουργίας των Δικαστηρίων και των δικαστικών υπαλλήλων, που με «απρέπεια» τιμώρησε τους δικαστικούς υπαλλήλους εντάσσοντάς τους σε κρατικούς, παραβαίνοντας τη παραπάνω διάταξη του Συντάγματος, με απόφαση τελευταίων Διοικητικών Συμβουλίων, οι παραπάνω αποφάσεις των Συνεδρίων μας συμπληρώνονται ΟΜΟΦΩΝΑ με το παρακάτω πρόγραμμα δράσης όσον αφορά το ωράριο των ακροατηρίων:

ΑΘΗΝΑ, 25 Νοεμβρίου 2011
Αρ.Πρωτ. 115

**ΠΡΟΣ: Υπουργό Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων,
κ. ΜΙΛΤΙΑΔΗ ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ**

Το Δ.Σ. της ΟΔΥΕ μετά από τη συνεδρίαση του, αποφάσισε στα πλαίσια της διαμαρτυρίας μας, για την υπαγωγή μας στο Ν.4024/2011 και τη βάνουση περικοπή των αποδοχών μας και την υπαγωγή μας στην εφεδρεία, ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΝΑ ΕΦΑΡΜΟΣΕΙ ΑΠΟ **1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2012:**

1. ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΜΕ ΤΑ ΔΙΠΛΟΤΥΠΑ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΣΤΙΣ ΔΟΥ ΑΦΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΩΝ ΔΟΥ ΚΙ ΟΧΙ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ.

2. ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ – ΑΦΟΥ ΠΛΕΟΝ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ ΠΟΥ ΚΙ ΕΣΕΙΣ ΨΗΦΙΣΑΤΕ ΕΙΝΑΙ ΚΡΑΤΙΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ - ΔΕ ΜΕΤΕΧΕΙ ΣΕ ΑΥΤΟΦΩΡΑ Ή ΑΝΑΚΡΙΣΗ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΩΡΑΡΙΟΥ ΤΟΥ, ΟΥΤΕ ΣΑΒΒΑΤΑ ΟΥΤΕ ΑΡΓΙΕΣ.

3. ΟΙ ΕΠΙΜΕΛΗΤΕΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΚΙΝΗΣΗΣ ΥΨΟΥΣ 45 ΕΥΡΩ, ΠΕΡΙΚΟΠΗΚΑΝ, ΔΕΝ ΘΑ ΕΠΙΔΙΔΟΥΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΑ ΜΕ ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΜΕΣΑ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗΣ ΑΛΛΑ ΜΟΝΟΝ ΜΕ Μ.Μ.Μ. ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΔΥΟ ΔΥΟ, ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΜΟΤΥΠΟ ΤΗΣ ΕΠΙΔΟΣΗΣ.

Επίσης, παραθέτω και το δελτίο τύπου της ΑΔΕΔΥ με αριθμό πρωτ. 426 της 12/12/2011:

Διαμαρτυρία για την παράνομη επέκταση του ωραρίου των Δικαστικών Υπαλλήλων

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Η Ε.Ε. της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. εκφράζει την έντονη αντίδρασή της σχετικά με τις δηλώσεις του Υπουργού Δικαιοσύνης, Μιλτ. Παπαϊωάννου, ο οποίος ανακοίνωσε το ενδεχόμενο επιλεκτικής επέκτασης του ωραρίου λειτουργίας των δικαστηρίων κατά δύο ώρες, προκειμένου να καλυφθούν με αυτόν τον τρόπο τα οργανικά κενά, που προκαλεί η πολιτική διάλυσης των Δημοσίων Υπηρεσιών.

Την ώρα που οι Δημόσιες Υπηρεσίες βρίσκονται στα όρια της αποσύνθεσης εξαιτίας των γενικότερων πολιτικών που ακολουθούνται αλλά και κυρίως της μαζικής και βεβιασμένης αποχώρησης των εργαζομένων από τις υπηρεσίες, οι οποίοι είτε εξωθούνται σε πρόωρη συνταξιοδότηση, είτε εντάσσονται σε προσυνταξιοδοτική διαθεσιμότητα. Η Συγκυβέρνηση, εν κρυπτώ, επιχειρεί εκβιαστικά σε αρκετές περιπτώσεις, να καλύψει τα κενά που δημιουργούνται, καταργώντας βασικά δικαιώματα των εργαζομένων ακόμα και με επέκταση του ωραρίου λειτουργίας των Υπηρεσιών.

Η Ε.Ε. της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. εκφράζει την αλληλεγγύη της στους δικαστικούς υπαλλήλους που αντιδρούν σε μια τέτοια μεθόδευση, τονίζοντας ότι αυτή η αυθαίρετη ενέργεια επέκτασης του ωραρίου που ενδεχομένως να συνοδευτεί ακόμα και με διευθέτηση του χρόνου εργασίας (!) είναι παράνομη και αντισυνταγματική και έρχεται σε ευθεία σύγκρουση με το υφιστάμενο εργασιακό καθεστώς και τα εργασιακά δικαιώματα.

Από την Εκτελεστική Επιτροπή της Α.Δ.Ε.Δ.Υ.

Κυρίες και κύριοι,

Σας καλώ – έστω και την ύστατη στιγμή – σεβόμενοι την επιταγή του άρθρου 92 του Συντάγματος που αφορά τους δικαστικούς υπαλλήλους και σας έχει προ πολλού κοινοποιηθεί, και ενόψει άλλων πρωτοβουλιών Βουλευτών του Ελληνικού Κοινοβουλίου π.χ. ΠΡΟΣΠΕΡΤ (Εργαζομένων στην ΕΡΤ), να πάρετε την απαιτούμενη πρωτοβουλία όπως ακριβώς κάνατε και για τους ανωτέρω εργαζόμενους, για την πλήρη εξαίρεση των δικαστικών υπαλλήλων από το έκτρωμα του μισθολογίου-βαθμολογίου του Ν.4024/11 και με απόφαση της Βουλής στη διαρκή της επιτροπή (επειδή δεν μπορεί να γίνει πράξη στην Ολομέλεια, αφού ο αρμόδιος Υπουργός δεν έχει την πολιτική βούληση να καταθέσει ανάλογη τροπολογία) και με απόφασή σας να κατατάξετε τους δικαστικούς υπαλλήλους εκεί που το Σύνταγμα τους κατατάσσει για την καλύτερη λειτουργία της Δικαιοσύνης, στο όνομα του Λαού και της Δημοκρατίας.

Επισυνάπτω τη γνωμοδότηση της καθηγήτριας Νομικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών, κας. Σιούτη Γλυκερίας:

Γλυκερία Π. Σιούτη
Δικηγόρος Παρ' Αρείω Πάγω
Καθηγήτρια Νομικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών

ΓΝΩΜΟΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΕΡΩΤΗΜΑ

Ο Σύλλογος των Δικαστικών Υπαλλήλων Πειραιά με ερωτά το εξής: Οι δικαστικοί υπάλληλοι (οι υπάλληλοι της γραμματείας των δικαστηρίων και των εισαγγελιών) συνιστούν κατά το Σύνταγμα ειδική κατηγορία κρατικών υπαλλήλων, ούτως ώστε να επιβάλλεται να διέπονται από ίδιο νομικό καθεστώς για τη ρύθμιση της υπηρεσιακής, τη βαθμολογικής και μισθολογικής τους κατάστασης και όχι από αυτό που διέπει τους λοιπούς υπαλλήλους του Κράτους;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Α' ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΔΙΚΑΙΟ

Κρίσιμες, για την απάντηση στο ερώτημα είναι, κυρίως, οι εξής διατάξεις του Συντάγματος:

Οι διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 4 του Συντάγματος, οι οποίες ορίζουν τα εξής: «1. Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου. 2. Οι Έλληνες και οι Ελληνίδες έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις.»

Οι διατάξεις των παραγράφων 1 έως και 3 του άρθρου 92 του Συντάγματος, οι οποίες ορίζουν τα εξής: «1. Οι υπάλληλοι της γραμματείας όλων των δικαστηρίων και των εισαγγελιών είναι μόνιμοι. Μπορεί να παυθούν μόνο με δικαστική απόφαση εξαιτίας ποινικής καταδίκης, ή με απόφαση δικαστικού συμβουλίου για βαρύ πειθαρχικό παράπτωμα, ασθένεια ή αναπηρία ή υπηρεσιακή ανεπάρκεια που βεβαιώνονται, όπως νόμος ορίζει. 2. Νόμος ορίζει τα προσόντα των υπαλλήλων της γραμματείας όλων των δικαστηρίων και των εισαγγελιών, καθώς και τα σχετικά με την κατάστασή τους γενικά. 3. Οι προαγωγές, τοποθετήσεις, μεταθέσεις, αποσπάσεις και μετατάξεις των δικαστικών υπαλλήλων ενεργούνται ύστερα από σύμφωνη γνώμη υπηρεσιακών συμβουλίων που συγκροτούνται κατά πλειοψηφία από δικαστικούς λειτουργούς και δικαστικούς υπαλλήλους, όπως νόμος ορίζει. Η πειθαρχική εξουσία στους δικαστικούς υπαλλήλους ασκείται από τους ιεραρχικά

προϊσταμένους τους δικαστές ή εισαγγελείς ή επιτρόπους ή υπαλλήλους, καθώς και από υπηρεσιακό συμβούλιο, όπως νόμος ορίζει. Κατά των αποφάσεων που αφορούν μεταβολές της υπηρεσιακής κατάστασης των δικαστικών υπαλλήλων, καθώς και κατά των πειθαρχικών αποφάσεων των υπηρεσιακών συμβουλίων επιτρέπεται προσφυγή, όπως νόμος ορίζει.».

Οι διατάξεις των παραγράφων 1 έως και 6 του άρθρου 103 του Συντάγματος, οι οποίες προβλέπουν τα εξής: «1. Οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι εκτελεστές της θέλησης του Κράτους και υπηρετούν το Λαό. Οφείλουν πίστη στο Σύνταγμα και αφοσίωση στην Πατρίδα. Τα προσόντα και ο τρόπος του διορισμού τους ορίζονται από το νόμο. 2. Κανένας δεν μπορεί να διοριστεί υπάλληλος σε οργανική θέση που δεν είναι νομοθετημένη. Εξαιρέσεις μπορεί να προβλέπονται από ειδικό νόμο, για να καλυφθούν απρόβλεπτες και επείγουσες ανάγκες με προσωπικό που προσλαμβάνεται για ορισμένη χρονική περίοδο με σχέση ιδιωτικού δικαίου. 3. Οργανικές θέσεις ειδικού Επιστημονικού καθώς και τεχνικού ή βοηθητικού προσωπικού μπορούν να πληρούνται με προσωπικό που προσλαμβάνεται με σχέση ιδιωτικού δικαίου. Νόμος ορίζει τους όρους για την πρόσληψη, καθώς και τις ειδικότερες εγγυήσεις τις οποίες έχει το προσωπικό που προσλαμβάνεται. 4. Οι δημόσιοι υπάλληλοι που κατέχουν οργανικές θέσεις είναι μόνιμοι εφόσον αυτές οι θέσεις υπάρχουν. Αυτοί εξελίσσονται μισθολογικά σύμφωνα με τους όρους του νόμου και, εκτός από τις περιπτώσεις που αποχωρούν λόγω ορίου ηλικίας ή παύονται με δικαστική απόφαση, δεν μπορούν να μετατεθούν χωρίς γνωμοδότηση ούτε να υποβιβαστούν ή να παυθούν χωρίς απόφαση υπηρεσιακού συμβουλίου, που αποτελείται τουλάχιστον κατά τα δύο τρίτα από μόνιμους δημόσιους υπαλλήλους. Κατά των αποφάσεων των συμβουλίων αυτών επιτρέπεται προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας, όπως νόμος ορίζει. 5. Με νόμο μπορεί να εξαιρούνται από τη μονιμότητα ανώτατοι διοικητικοί υπάλληλοι που κατέχουν θέσεις εκτός της υπαλληλικής ιεραρχίας, οι διοριζόμενοι απευθείας με βαθμό πρεσβευτικό, οι υπάλληλοι της Προεδρίας της Δημοκρατίας και των γραφείων του Πρωθυπουργού, των Υπουργών και Υφυπουργών. 6. Οι διατάξεις των προηγούμενων παραγράφων έχουν εφαρμογή και στους υπαλλήλους της Βουλής, οι οποίοι κατά τα λοιπά διέπονται εξ ολοκλήρου από τον Κανονισμό της, καθώς και στους υπαλλήλους των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των λοιπών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου».

Β΄ Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΙ Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Η ερμηνεία του εφαρμοστέου δικαίου

1. Από την αρχή της ισότητας, η οποία κατοχυρώνεται στις διατάξεις του άρθρου 4§§1 και 2 του Συντάγματος, πηγάζει η επιταγή για όμοια μεταχείριση των ουσιαστικά ομοίων και η απαγόρευση όμοιας μεταχείρισης των ουσιαστικά ανομοίων.

Ο νομοθέτης δεσμεύεται, όταν ρυθμίζει ίδιες ή ουσιαστικά παρόμοιες καταστάσεις ή σχέσεις ή κατηγορίες προσώπων, να μην τις μεταχειρίζεται κατά τρόπο ανόμοιο,

είτε με τη μορφή ενός χαριστικού μέτρου ή προνομίου, είτε με τη μορφή της επιβολής μιας επιβάρυνσης ή της αφαίρεσης δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται από γενικότερο κανόνα.

Αντίστοιχα, όταν υπάρχει διαφοροποίηση των πραγματικών καταστάσεων η διαφοροποίηση της ρύθμισής τους όχι μόνο επιτρέπεται αλλά επιβάλλεται από το Σύνταγμα. Επομένως, ο νομοθέτης οφείλει, κατ' εφαρμογή της αρχής της ισότητας, να ρυθμίσει διαφορετικά καταστάσεις ή κατηγορίες προσώπων για τις οποίες το Σύνταγμα επιφυλάσσει διαφορετική μεταχείριση.¹

2. Από τη γραμματική, τελολογική και συστηματική ερμηνεία των διατάξεων των άρθρων 92§§1 έως 3 και 103§§ 1 έως 6 του Συντάγματος συνάγεται ότι ο συντακτικός νομοθέτης διαφοροποιεί τους δικαστικούς υπαλλήλους από τους λοιπούς υπαλλήλους του Κράτους και τους υπαλλήλους που εξομοιώνονται με τους τελευταίους και τους υπάγει σε διαφορετικό νομικό καθεστώς.

Συγκεκριμένα, οι δημόσιοι υπάλληλοι εντάσσονται στο πεδίο εφαρμογής της διάταξης του άρθρου 103. Το άρθρο αυτό εντάσσεται οργανωτικώς στο Δεύτερο Κεφάλαιο «Υπηρεσιακή κατάσταση των οργάνων της Διοίκησης» του ΣΤ' Τμήματος «Διοίκηση» του Τρίτου Μέρους του Συντάγματος. Στις διατάξεις του άρθρου καταστρώνονται οι θεμελιώδεις αρχές που ρυθμίζουν την εν γένει υπηρεσιακή κατάσταση των δημοσίων υπαλλήλων. Ορίζεται, μεταξύ άλλων, ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι εκτελεστές της θέλησης του Κράτους και υπηρετούν το Λαό (§1). Όσοι εξ αυτών κατέχουν οργανικές θέσεις είναι μόνιμοι, εφόσον οι θέσεις αυτές υπάρχουν (§4). Εξελίσσονται μισθολογικά σύμφωνα με τους όρους του νόμου και, εκτός από τις περιπτώσεις που αποχωρούν λόγω ορίου ηλικίας ή παύονται με δικαστική απόφαση, δεν μπορούν να μετατεθούν χωρίς γνωμοδότηση, ούτε να υποβιβαστούν ή να παυθούν χωρίς απόφαση υπηρεσιακού συμβουλίου, που αποτελείται τουλάχιστον κατά τα δύο τρίτα από μόνιμους δημόσιους υπαλλήλους (§4). Οι υπάλληλοι της Βουλής, (§6) διαφοροποιούνται, ως προς το ότι εντασσόμενοι στην υποβοήθηση της νομοθετικής λειτουργίας, διέπονται αφενός από τις ρυθμίσεις των προηγούμενων παραγράφων υπάγονται όμως κατά τα λοιπά σε ίδιο νομοθετικό καθεστώς, όπως αυτό ορίζεται από τον Κανονισμό της Βουλής..

Πολύ μεγαλύτερη και ριζική διαφοροποίηση γίνεται για τους δικαστικούς υπαλλήλους, οι οποίοι δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της διάταξης του άρθρου 103, αλλά σε αυτό της διάταξης του άρθρου 92. Το άρθρο 92 εντάσσεται οργανωτικώς στο Πρώτο Κεφάλαιο «Δικαστικοί Λειτουργοί και Υπάλληλοι» του Ε' Τμήματος «Δικαστική Εξουσία» του Τρίτου Μέρους του Συντάγματος. Στις διατάξεις του άρθρου αυτού ορίζεται το υπηρεσιακό καθεστώς των δικαστικών υπαλλήλων. Ορίζεται, μεταξύ άλλων, ότι οι υπάλληλοι της γραμματείας όλων των

¹ Βλ. Αρ. Μάνεσης, Η συνταγματική αρχή της ισότητας και η εφαρμογή της υπό των δικαστηρίων (1958) στη συλλογή Συνταγματική Θεωρία και Πράξη I (1954-1979), 1980, σελ. 325, Π. Δ. Δαγτόγλου, Ατομικά Δικαιώματα, τ. Β', 2005, σελ. 1209, Κ. Χρυσόγονος, Ατομικά και Κοινωνικά Δικαιώματα, 1998, σελ. 110

δικαστηρίων και των εισαγγελιών είναι μόνιμοι (§1). Μπορεί να παυθούν μόνο με δικαστική απόφαση εξαιτίας ποινικής καταδίκης, ή με απόφαση δικαστικού συμβουλίου για βαρύ πειθαρχικό παράπτωμα, ασθένεια ή αναπηρία ή υπηρεσιακή ανενεργότητα που βεβαιώνονται, όπως νόμος ορίζει (§2). Η πειθαρχική εξουσία στους δικαστικούς υπαλλήλους ασκείται από τους ιεραρχικά προϊσταμένους τους δικαστές ή εισαγγελείς ή επιτρόπους ή υπαλλήλους, καθώς και από υπηρεσιακό συμβούλιο (§3).

Η διαφοροποίηση των κρατικών υπαλλήλων, την οποία επιφυλάσσει ο συντακτικός νομοθέτης μεταξύ αυτών που υπηρετούν τη Δικαστική εξουσία (δικαστικοί υπάλληλοι) και αυτών που υπηρετούν την Εκτελεστική και τη Νομοθετική εξουσία δεν είναι μόνον τυπική, ανταποκρινόμενη στην οργάνωση της ύλης του Συντάγματος, αλλά ουσιαστική, καθώς δικαιολογείται από τον ουσιαστικό ρόλο τους στην υποβοήθηση του δικαιοδοτικού έργου και επομένως από τις διαφορετικές συνθήκες εργασίας τους. Έκπαλαι ο κοινός νομοθέτης αναθέτει στους δικαστικούς υπαλλήλους καθήκοντα άμεσα και αναπόσπαστα με το δικαιοδοτικό έργο και τους διακρίνει από τους λοιπούς υπαλλήλους του Κράτους. Οι δικαστικοί υπάλληλοι συμμετέχουν ενεργά στη σύνθεση όλων των δικαστικών σχηματισμών, συντάσσουν με ευθύνη δική τους και του δικαστή τα πρακτικά, τις εκθέσεις, τις πράξεις και τα άλλα έγγραφα που απαιτεί ο νόμος για την πιστοποίηση των δικαστικών ενεργειών, εκδίδουν τα απόγραφα και τα αντίγραφα, τα πιστοποιητικά και τα αποσπάσματα, τηρούν και ενημερώνουν τα βιβλία και φυλάνε το αρχείο του δικαστηρίου, και είναι εν γένει επιφορτισμένοι με τη διεκπεραίωση των διαδικαστικών εγγράφων των δικαστικών διαδικασιών.²

3. Η άποψη ότι οι δικαστικοί υπάλληλοι αποτελούν ιδιαίτερη κατηγορία υπαλλήλων, που δεν μπορούν, λόγω της ιδιαίτερης νομικής θέσης τους, να εξομοιωθούν

² βλ. inter alia: το Ν. 6094/1934 «Περί οργάνωσης της Γραμματείας των Δικαστηρίων και Εισαγγελιών» (ΦΕΚ Α' 110/20.3.1934), τον Α.Ν. 1660/1951 «Περί των αποδοχών, του αριθμού των υπαλλήλων της Γραμματείας των Δικαστηρίων και Εισαγγελιών και περί τροποποίησης του Κωδ.Ν.128/36 περί Οργάνωσης της Γραμματείας των Δικαστηρίων» (ΦΕΚ Α' 27/1951), Ν. 3695/1957 «Περί τροποποίησης διατάξεων τινών του νόμου περί οργάνωσης της Γραμματείας των Δικαστηρίων και άλλων τινών διατάξεων, ΦΕΚ Α' 79/1957), Ν. 4290/1963 «Περί ρυθμίσεως θεμάτων τινών του Συμβουλίου Επικρατείας, του προσωπικού των Δικαστηρίων και άλλων τινών διατάξεων» (ΦΕΚ Α' 49/1963), Ν. 294/1976 «Περί ρυθμίσεως θεμάτων τινών της Νομοθεσίας περί Δικαστικών Υπαλλήλων και άλλων τινών διατάξεων» (ΦΕΚ Α' 82/1976), Ν. 965/1979 «Περί ρυθμίσεως θεμάτων τινών των Δικαστικών Υπαλλήλων» (ΦΕΚ Α' 210/1979), Ν. 1042/1980 «Περί τρόπου καταβολής κατηγοριών τινών μισθωμάτων οφειλομένων εις Δήμους και άλλων τινών διατάξεων» άρθ. 12, ν. 1505/84 της ΦΕΚ Α/194/1984 «Αναδιάρθρωση μισθολογίου προσωπικού της Δημόσιας Διοίκησης και άλλες συναφείς διατάξεις» άρθ. 22, Ν. 1586/86 «Βαθμολογική διάρθρωση των θέσεων του Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ. και των Ο.Τ.Α. και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ Α' 37/1986), Ν. 1868/1989 «Τροποποίηση Κώδικα Οργανισμού Δικαστηρίων και Κατάστασης Δικαστικών Λειτουργιών» (ΦΕΚ Α' 230/1989), Ν. 2298/1995 «Συμβιβαστική επίλυση ιδιωτικών διαφορών-Επιτάχυνση διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης-Σχεδιασμός και εφαρμογή Σωφρονιστικής Πολιτικής και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ Α' 62/1995), Ν. 2331/1995 «Πρόληψη και καταστολή της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες και άλλες ποινικές διατάξεις - Ολομέλεια Αρείου Πάγου - Διαιτησίες και άλλες διατάξεις», (ΦΕΚ Α' 173/1995).

με τις υπόλοιπες κατηγορίες δημοσίων υπαλλήλων, επιρρωνύεται από την πάγια σχετική νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Το Συμβούλιο της Επικρατείας έχει επανειλημμένως κρίνει ότι η μη κατάταξη των δικαστικών υπαλλήλων σε κατηγορίες αντίστοιχες με τα τυπικά προσόντα διορισμού τους, όπως προβλέπεται για τους δημοσίους υπαλλήλους, δεν συνιστά παραβίαση της αρχής της ισότητας, διότι η διαφορετική ρύθμιση της υπηρεσιακής κατάστασης των δικαστικών υπαλλήλων σε σχέση με τους δημοσίους υπαλλήλους δικαιολογείται από τη διαφορετική νομική θέση και την ιδιαίτερη φύση των καθηκόντων των πρώτων (βλ. ΣτΕ Ολ. 108/1997, Ολ 115/1997, 1481/2002).³ Επίσης, έχει κρίνει ότι τα υπηρεσιακά συμβούλια των δικαστικών υπαλλήλων εντάσσονται οργανωτικά στο δικαστικό μηχανισμό του Κράτους και αποτελούν δικαστικές αρχές, εν όψει του ότι οι δικαστικοί υπάλληλοι συμβάλλουν ενεργώς στο δικαιοδοτικό έργο των δικαστηρίων μετέχοντας και στη σύνθεση αυτών.⁴

Η εφαρμογή του ερμηνευθέντος δικαίου

Από την εφαρμογή των άνω ερμηνευομένων διατάξεων στη συγκεκριμένη περίπτωση, η απάντησή μου στο τεθέν ερώτημα έχει ως εξής:

Επειδή το Σύνταγμα διαφοροποιεί ουσιωδώς τους δικαστικούς υπαλλήλους από όλες τις λοιπές κατηγορίες κρατικών υπαλλήλων που εντάσσονται στην εκτελε-

³ ΣτΕ Ολ. 1481/2002: «...6. ...Η ρύθμιση αυτή που αφορά ειδικώς την κατηγορία των δικαστικών υπαλλήλων, για την οποία προνοεί και το Σύνταγμα (άρθρο 92 παρ. 2), αποτελεί εξέλιξη του νομικού καθεστώτος που αναφέρεται στην υπηρεσιακή κατάσταση των υπαλλήλων αυτών, χαρακτηριστικό γνώρισμα του οποίου υπήρξε η μη κατάταξή τους σε κατηγορίας αντίστοιχες με τα τυπικά προσόντα διορισμού τους, όπως προβλεπόταν παγίως για τους λοιπούς δημοσίους υπαλλήλους. Εν όψει αυτού και των ιδιαιτέρων σε σχέση με τους λοιπούς δημοσίους υπαλλήλους χαρακτηριστικών των καθηκόντων τους ως υπαλλήλων οι οποίοι, πτυχιούχοι ή μη, βρίσκονται υπό την άμεση εποπτεία των δικαστικών λειτουργών, παρέχοντας σ' αυτούς το ίδιο έργο, **καθίσταται δικαιολογημένη η ανωτέρω διαφορετική υπέρ των δικαστικών υπαλλήλων ρύθμιση**, η οποία, συνεπώς, δεν αντίκειται στις διατάξεις περί ισότητας του άρθρου 4 παρ. 1 του Συντάγματος (ΣτΕ 2002/1992 Ολομ. 1555/1994, 108-110/1997 Ολομ., 2873/2000). Η μη κατάταξη, δε, των εκκαλούντων στα μισθολογικά κλιμάκια της ΠΕ κατηγορίας κατ' εφαρμογή των διατάξεων που ισχύουν για τους δικαστικούς υπαλλήλους, δεν αντίκειται στη συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή της ισότητας, διότι οι δικαστικοί υπάλληλοι, όπως εκτέθηκε στην προηγούμενη σκέψη, ανήκουν **σε ιδιαίτερη κατηγορία δημοσίων υπαλλήλων, η οποία τελεί υπό διαφορετικές συνθήκες εργασίας** από αυτές υπό τις οποίες τελούν οι λοιποί δημόσιοι υπάλληλοι και οι υπάλληλοι νπδδ και επομένως δικαιολογείται η διαφορετική αυτή ρύθμιση της υπηρεσιακής τους καταστάσεως, χωρίς εκ του λόγου αυτού να παραβιάζεται η αρχή της ισότητας. ...»

⁴ ΣτΕ Ολ. 3034/2008: «...8. ...τα υπηρεσιακά συμβούλια των δικαστικών υπαλλήλων του άρθρου 92 του Συντάγματος, που είναι εντεταγμένο στο Τμήμα Ε' αυτού περί δικαστικής εξουσίας, τα οποία λειτουργούν στους κόλπους των ανωτάτων δικαστηρίων και των εφετείων, εντάσσονται οργανωτικά στο δικαστικό μηχανισμό του Κράτους και αποτελούν δικαστικές αρχές, εν όψει του **ότι οι δικαστικοί υπάλληλοι συμβάλλουν ενεργώς στο δικαιοδοτικό έργο των δικαστηρίων μετέχοντας και στη σύνθεση αυτών** (πρβλ. Σ.τ.Ε. Ολ. 2001/2003, 189/2007)».

στική λειτουργία (δημόσιοι υπάλληλοι) και στη νομοθετική λειτουργία (υπάλληλοι της Βουλής), ο νομοθέτης δεσμεύεται από τις διατάξεις του άρθρου 92 του Συντάγματος, όταν ρυθμίζει νομοθετικά το υπηρεσιακό, το βαθμολογικό και το μισθολογικό καθεστώς των δικαστικών υπαλλήλων, όχι μόνον να μην τους εντάσσει σε ενιαίο νομικό καθεστώς με τους λοιπούς υπαλλήλους αλλά αντιθέτως να υιοθετεί ρυθμίσεις που διαφοροποιούν τους δικαστικούς υπαλλήλους από όλες τις λοιπές κατηγορίες υπαλλήλων. Μόνον έτσι πραγματώνεται η επιταγή του συντακτικού νομοθέτη, οι δικαστικοί υπάλληλοι να διακρίνονται και να διαφοροποιούνται από τις λοιπές κατηγορίες υπαλλήλων. Η διαφοροποίηση οφείλει να είναι επί το ευμενέστερον για τους δικαστικούς υπαλλήλους, καθώς αυτοί όχι απλώς προσφέρουν ουσιαστική συνδρομή στο έργο της Δικαιοσύνης, τελώντας σε διαφορετικές συνθήκες εργασίας εν συγκρίσει με τους λοιπούς υπαλλήλους του Κράτους, αλλά σύμφωνα με τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, συμβάλλουν ενεργώς στο δικαιοδοτικό έργο των δικαστηρίων, μετεχόντας στη σύνθεσή τους.

Επιπλέον, τυχόν όμοια νομοθετική μεταχείριση δικαστικών υπαλλήλων και δημοσίων υπαλλήλων ως προς το υπηρεσιακό, βαθμολογικό και μισθολογικό καθεστώς τους, θα συνιστούσε παραβίαση της αρχής της ισότητας η οποία κατοχυρώνεται στις διατάξεις του άρθρου 4§§1 και 2 του Συντάγματος.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Οι δικαστικοί υπάλληλοι συνιστούν ειδική κατηγορία υπαλλήλων, την οποία το Σύνταγμα διαφοροποιεί ουσιωδώς από τις άλλες κατηγορίες υπαλλήλων του Κράτους και όσων εξομοιώνονται με αυτούς.

Επομένως, το νομοθετικό καθεστώς, το οποίο ρυθμίζει την υπηρεσιακή, τη βαθμολογική και μισθολογική κατάσταση των δικαστικών υπαλλήλων επιβάλλεται να είναι διαφορετικό και δη ευνοϊκότερο για αυτούς από αυτό των λοιπών υπαλλήλων του Κράτους και όσων εξομοιώνονται με αυτούς.

Τυχόν ένταξη σε ενιαίο υπηρεσιακό, βαθμολογικό και μισθολογικό καθεστώς των δικαστικών υπαλλήλων με αυτό των υπαλλήλων του Κράτους και όσων εξομοιώνονται με αυτούς θα αντιτίθετο στα άρθρα 92§§1-3 και 4§§1 και 2 του Συντάγματος.

Αθήνα, 3 Αυγούστου 2011

Η γνωμοδοτούσα Καθηγήτρια

Γλυκερία Π. Σιώτη

Κύριοι Βουλευτές,

Εκπροσωπώντας τα συμφέροντα του Ελληνικού Λαού που ορκιστήκατε τα υπηρετείτε με τις ψήφους του Ελληνικού Λαού, έχετε την υποχρέωση να σεβαστείτε τους Νόμους και τις επιταγές του Συντάγματος και να τοποθετήσετε τους δικαστικούς υπαλλήλους της Χώρας εκεί που το Σύνταγμα τους έχει ΡΗΤΑ κατατάξει.

Για το λόγο αυτό, ακολουθήστε τις απαιτούμενες και τις ανάλογες ενέργειες όπως κάνατε και σε άλλους εργαζόμενους (ΠΡΟΣΠΕΡΤ κλπ) δικαιώνοντας μια κατηγορία υπαλλήλων που φυσικοί τους προϊστάμενοι είναι οι δικαστές και με αυταπάρνηση και φιλότιμο εργάζονται νυχθημερόν για το καλό της Ελληνικής Δικαιοσύνης και υπηρετώντας τα συμφέροντα του Ελληνικού Λαού με τρόπο πατριωτικό και παρότι οι ελλείψεις του προσωπικού της Γραμματείας ξεπερνούν το 40% και σε συνάρτηση με τις δυσανάλογες μειώσεις των μισθών μας που δεν έχουν κανένα ιστορικό προηγούμενο, επιτρέψτε μου να αναφέρω χαρακτηριστικά ότι η Κυβέρνηση που νομοθέτησε αυτό το έκτρωμα έφτασε στο σημείο ακόμη και να περικόψει και να καταργήσει έξοδα κίνησης επιμελητών δικαστηρίων (έπαιρναν 45€! το μήνα), λες και με αυτό τον τρόπο θα περισωθεί η Χώρα. Αλήθεια, ποιος ιθύνων νους των οικονομικών επιτελείων έφτασε σε σημείο να σκεφτεί αυτό το μέτρο για να περισώσει μερικές δεκάδες χιλιάδες ευρώ το χρόνο, όταν την ίδια στιγμή χιλιάδες μεγάλο-οφειλέτες χρωστάνε στο Ελληνικό Δημόσιο δισεκατομμύρια ευρώ.

Με εκτίμηση,

Ο Πρόεδρος της Ομοσπονδίας Δικαστικών Υπαλλήλων Ελλάδος και μέλος της Εκτελεστικής Γραμματείας της ΠΑΣΚ-ΑΔΕΔΥ,

Χρήστος Λυμπερόπουλος
Γραμματέας Πρωτοδικείου Αθηνών